

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bahtiyar Fathi

Strona pozwana: Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby organy państwa członkowskiego rozpatrzyły co do istoty wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. d) tego rozporządzenia, nawet jeśli na podstawie kryteriów określonych we wspomnianym rozporządzeniu nie wydały one wyraźnej decyzji, że odpowiedzialność za takie rozpatrzenie spoczywa na tym państwie członkowskim.
- 2) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy, w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, interpretować w ten sposób, że w ramach skargi wniesionej przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową na decyzję o uznaniu za bezzasadny złożonego przez nią wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej właściwy sąd państwa członkowskiego nie jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy określone w rozporządzeniu nr 604/2013 kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wspomnianego wniosku zostały prawidłowo zastosowane.
- 3) Artykuł 10 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej, która na poparcie swojego wniosku powołuje się na ryzyko prześladowania ze względów opartych na religii, nie musi – w celu uzasadnienia swoich twierdzeń dotyczących przekonań religijnych – przedstawić oświadczeń lub dokumentów w odniesieniu do wszystkich elementów objętych pojęciem „religii”, o którym mowa w tym przepisie. To jednak na wnioskodawcy spoczywa obowiązek wsparcia wspomnianych twierdzeń w sposób wiarygodny, poprzez przedstawienie okoliczności, które umożliwiają właściwemu organowi sprawdzenie prawdziwości tych informacji.
- 4) Artykuł 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że zakaz, pod rygorem kary śmierci lub kary pozbawienia wolności, podejmowania działań sprzecznych z religią państwową państwa pochodzenia osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową może stanowić „akt prześladowania” w rozumieniu tego artykułu, pod warunkiem że taki zakaz prowadzi w praktyce do orzekania przez organy tego państwa takich kar, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.04.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 października 2018 r. – Republika Francuska / Parlament Europejski

(Sprawa C-73/17) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Protokół w sprawie ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej – Parlament Europejski – Pojęcie „posiedzenia budżetowego” odbywającego się w Strasburgu (Francja) – Artykuł 314 TFUE – Wykonywanie uprawnień budżetowych podczas dodatkowego posiedzenia plenarnego w Brukseli (Belgia)]

(2018/C 436/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: F. Alabrune, D. Colas, B. Fodda i E. de Moustier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Crowe i U. Rösslein, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: D. Holderer i C. Schiltz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Francuska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Parlament Europejski.
- 3) Wielkie Księstwo Luksemburga pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Varna – Bułgaria) – Komisja za zashtita na potrebitelite / Evelina Kamenova

(Sprawa C-105/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2005/29/WE – Artykuł 2 lit. b) i d) – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 2 pkt 2 – Pojęcia „przedsiębiorcy” i „praktyk handlowych”]

(2018/C 436/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad – Varna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Komisja za zashtita na potrebitelite

Strona pozwana: Evelina Kamenova

Przy udziale: Okrazhna prokuratura – Varna

Sentencja

Artykuł 2 lit. b) i d) dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) oraz art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna, która publikuje na stronie internetowej jednocześnie pewną liczbę ogłoszeń sprzedaży różnych nowych i używanych produktów, taka jak pozwana w postępowaniu głównym, powinna zostać zakwalifikowana jako „przedsiębiorca” a taka działalność powinna stanowić „praktykę handlową” wyłącznie w wypadku, gdy osoba ta działa w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu, zbadanie czego należy do sądu odsyłającego w świetle wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.